

שאי אפשר היה להתעלם ממנה. ברית המרי עות, שכנראה לא ידעה כלל את ממדי העלייה, התערבה. הערבים קיבלו הבטחה שהעלייה תופסק.

כסף במענות יסוא. מה קיחתה ממ שלת ישראל להשיג על-ידי העלמת העובדות מאוזני אורחיה?

במשך כמה זמן אפשר היה להסתיר את המציאות החדשה. כי כ-15 אלף יהודים כבר נמצאים בדרך לישראל, וכי יתכונן מתוכם אפשר היה להמשיך ולעורר את הרושם, במשך שלושה-ארבעה חודשים נוספים, כאילו העלייה נמשכת. לשם מה? התכלית הראשונה היא כספית. בשם ה עלייה, שלא היתה מעולם מובטחת, דרשה ממשלת ישראל מיליונים נוספים מן האזרחים, אשר עליהם הוטלו היטלים אדירים חדשים, ואשר נדרשו לשלם מלחמת-חובה גדול.

השבוע כבר החל לוי אשכול להכין לעצמו קהיניסגיה. הוא הודיע כי חלק מן ההיטלים החדשים יבטל, מבלי לתת נימוק. אולם ביטול חלק זה אינו מחפה על השאר. ארת השאר, ברנע בו חל מטנה ובו אין שום סימן כי העלייה תימשך, הרי גביית מסיהעלייה ומלחמת-העלייה היא הוצאת כספים בטענות שאו — עבירה פלי לית, אילו, בוצעה על-ידי אורח פשוט.

טפשות פושעת. אולם גם זה לא הנימוק העיקרי לקשר השתיקה. נראה כי הפעם הסיבה עמוקה עוד יותר: ההגנה על אישיותו הפוליטית של דויד בן-גוריון.

כל אורח ישראלי יודע כי ראש-ממשלתו נאם נאומים העוררים את גבולות חוסר האחריות, וכי בניטפוחיו הגיעו עד מעבר לגבולות הטפשות הפושעת. אם יתברר כי קלות-דעת מחרידה זו גרמה לשואה לאומית, ולפגיעה בעתידם של רבבות יהודים — העמידו את עצמם במצב מסוכן במיוחד — הרי יכולה המכה החוזרת לגרום להתפרצות של זעם ציבורי.

בשנת בחירות לא היתה הצמרת הישי ראלית מעוניינת בכך. הסתרת האמת הפכה למצוה מפלגתית עליונה. העובדה שאפשר היה השבוע להגשים מיימה זו, מעידה על השליטה המוחלטת שיש לדויד בן-גוריון גם על המנהיגים והעורכים של מפלגות האו-סוויציה.

שילומים

שוחד והוצאת דיבה

מעולם לא נודעו פרטי מאבקי-האיתנים ש-התנהל בחודרי-החדריה של ממשלת גרמניה מטביב להסכם השילומים עם ישראל. אולם פרט אחד, המרתק עתה את דעת-הקהל הגרמני, שופך אור מסוים על קרב סודי זה. במרכזו עומד אחד, האנס שטראק, לשעבר מנהל מחלקת המורח הקרוב במשרד-המשק המערב גרמני.

לפני חמש שנים הגיש שטראק מפרקליט-המדינה הגרמני קובלנה פלינית נגד "אל-מונים". האישום: הוצאת דיבה. הפרטים: האלמונים העבירו מיד ליד, במשרדי הממשלה הגרמנית, מיסמך בו נאמר כי שטראק קיבל שוחד מן המצרים כדי ללחום נגד חתימת הסכם-השילומים עם ישראל.

שטראק: קיימים בכירים במשרדה-חוף הגרמני, שנימנו עם תומכי חוזה השילומים, השיגו את המיסמך הזה, וכלי לבדוק אותו העבירו אותו למעלה. כתוצאה מכך איבד את משרתו.

שגריר בכגדאר. פרקליט-המדינה ה-גרמני אינו יודע חכמתו. אחרי שקיבל את הקובלנה, פתח בחקירה רשמית. כתוצאה מחקירה זו הוגש, כעבור חמש שנים, משפט פלילי נגד שלושה אישים בכירים בחיים ה-מדיניים בגרמניה. השלושה: פרופסור האל-טיין, לשעבר מנהל משרד-החוץ הגרמני, כיום נשיא האיחוד הכלכלי האירופי, והשגריר רירים בלאגנהרן וסון-מאלצאן. כל שלושה תם נדרשו להופיע השבוע בבית-המשפט, כדי לענות על האישום.

אולם בזה לא נגמרה הפרשה המסעירה. החודש נפתח ויכוח בפרלמנט הגרמני על הנושאים: האם נכון כי ממשלת גרמניה ניסתה לשחד את המאשים בהצעת מינויו לשגריר בדרום-אפריקה, בתנאי שיחתר על ההאשמה? לא דוברים ולא יערו — טען שר-החוץ פון-ברנטאנו. אמנם הוצע לשטראק להתמנות (המשך בעמוד 8)

העם

קשר ההשתקה

האם ממשלת ישראל מעלימה בודון מי אוני אורחיה ידיעה בעלת חשיבות לאומית מכרעת?

בכנסת, במערכות עתונים, בבתיים רבים של יודעי-דבר, נשאלה השבוע שאלה זו, העשוייה להפוך תוך זמן קצר לשערווריה לאומית, בעלת הדים פוליטיים אדירים (ראה להלן).

דבר אחד היה ברור: קיימת קנוניה של השתקה, שלא היתה עוד כדוגמתה בשנים האחרונות. רק מתמספר ידעו אל נכון את העובדות המלאות, והם שתקו שתיקה עמוקה. עורכי העתונים — מטעם כל המפלגות הציוניות, מחרות ועד עלי-המשמר, כוגי סו כדי לגלות להם חלק מן הסוד ולהשביע אותם שלא לגלותו לקוראיהם.

אולם בחברה דמוקרטית, זכותו של ה-אורח לדעת. ללא ידיעה, אין הוא יכול להכריע הכרעות. תחת להיות בעל מדינתו, הוא הופך לצאן-בחירות, המובל בידי-רועים, עסקנים המגששים בעצמם באפילה.

אחרשי מוימת-ההעלמה לא יכלו לקחת להסתיר את העובדות לאורך ימים. הם קיוו רק לדחות את מועד הפרסום, לרכך בינתיים את האווירה, לגלות את הדברים טפני-טפני, כדי למנוע הלם שיהפוך לחומר-נפק לאומי.

אולם קשר-ההשתקה עצמו רק הגביר את אשמתם של האשמים. בבוא יום עריכת ה-חשבון, יצרף האורח גם קשר זדוני זה אל היסיום.

עליה

האם הופסקה העלייה?

ככל שעברו הימים, גברה התדהמה בקרב צמרת ישראל. הידיעות שהגיעו הדאיגו יותר ויותר.

כל עולה המקבל רשות לעלות לישראל זקוק גם לאשרת-כניסה ישראלית. בחודשים האחרונים

הדרכונים לצירות, בשקים גדושים.

אולם מזה שבועיים, מאז פירסמה הודעתה החריפה, בה גינתה את מנהיגי ישראל כפרובוקטורים וכשק-רגים, לא הגיע שום שק נוסף. אפשר היה לקבל אישור רשמי לפשר ה-מפנה, כי לא הסכימו מעולם לקיים מגע רשמי עם ממשלת ישראל על עניני העלייה. אולם כאשר עברו הימים, שוב אי-אפשר היה להתחמק ממסקנה מועזת: ה-עלייה הופסקה.

פצצת הפיטפוט. הדאגות הראשונות החלו מבצבצות בלב משרד-החוץ הישראלי עוד לפני זמן. על אף ההצהרות הרשמיות, כאילו באים כ-5000 עולים בכל חודש, הגיעו בחודש סברואר 2500 עולים בל-בד — מספר שלא הצדיק את הרעש העצום שהקימה הממשלה מטביב לעליה זו, כדי לרכן את מסעי-השנור בארץ ובעולם.

משרד-החוץ הבין כי הפעם דרושה זהר רות עילאית. דובריו הסבירו לעתונות את חשיבות השתיקה, את הצורך למנוע כל רמז העלול לפגוע

העליה שבאה, לא נבעה משינוי מהפכני ברור. השלטונות פשוט קראו ל-יהודים שביקשו בשנים האחרונות היתר עליה, שאלו אותם אם עודם מעוניינים להגר, נתנו להם את הרשות. לא הופעל לחץ ולא היתה אריירה של גירוש. אולם כאשר נפוצה הידיעה בקרב יהודי-עצמם, גבר מספר מבקשי-ההגירה במהירות. זה היה המצב כאשר זרק דויד בן-גוריון בפעם הראשונה את פצצתו חסרת-האחריות. בפני משלחת של פעילים שנודמה אליו, הותקף לפתע החקפה של גילוי-לב, גילה כי באה עליה המונית ניבא כי זוהי התחלה של תהליך שיסתיים רק עם עליית מיליוני היהודים מברית-המועצות.

השקים לא הגיעו. לא היה שום בסיס להכרזות אלה, שנבעו כנראה מדחף פתאומי לעשות רושם. אולם משהותר הרסן, החלו גלגלי הפיטפוט לרוץ במהרה. ביגיי עצמו חור כמה פעמים על נבואת המליוני-נים. שמעון פרס נאם את נאומיו המפורר-סמים על ערכם של העולים כחיילים נגד הערבים. עסקנים וכתבים פחות חשובים חזרו על אותה הנימה. אי-אפשר לדעת איך בדיוק השפיעו ה-דברים על לפתע בעיה בינלאומית. הערבים עוררו סערה

נא להכיר:

אלמוגי, חושי ושות'

מר אלמוגי, ראש מטה הבחירות של מפא"י, מר חושי — ראש עיריית "חיפה האדומה", אינם אלא מבצעי ההוראות של שלטון מפא"י במדינה.

ומהי דמותו של השלטון הזה?

נקשיב נא היטב: —

"אין השלטון של חושי ושל אלמוגי לא פועלי ולא לאומי", הוא "כשלון מוסרי".

"ראגתו של חושי היתה לא כלכלת העיר, לא איזור התעשייה, לא המפחר ולא התרבות והחנוך אלא מצערים ומבצעים של ראוזה".

"לטינוי (של חושי) ניצב הארגון ולא הפרד החברתי, הבוחרים ולא האזרי חים".

"בשבילו (חושי) הפיקוה היה לא רק אמצעי ראשון לביטוי עצמי אלא מברה סופית במני עצמה".

מי אמר זאת?

קראו-נא את מאמרי שבתי טבת ב"הארץ" מיום 20.2.59 — 22.2 — 24.2 — 25.2 — 27.2 — 3.3

הסתדרות הציונים הכלליים מפלגת המרכז

מוצרי מירומית לאיחסון ולתצוגה

ארינות מתכת לבגני עבודה בכל הגדלים. חזקים מאוד ומורכבים במיוחד עבור מפעלים ומשרדים.

הציוד המיוחד לחנויות ושרות עצמי ההופך כל קניה לתענוג. מבני מתכת קלים המצטיינים ביפיים ובקניונים.

תאי תעשייה הפותרים את בעיית האחסון של פריטים וחלקים קטנים, עם או בלי חלקי חבור.

סופאסלוט — זוויתן המתכת המנוקבת הפותר את כל הבעיות, מנצל כל ס"מ של שטח. אידיאלי לאצטבאות לכוננויות ול-כל מיני מבנים אחרים.

מפעלי מתכת אשקלון ג.ע"מ המשרד: הירקון 106 ת"א טל. 21984; המפעל: אזור התעשייה אשקלון; חיפה והצפון: ס. רחפני, יס"ט 96; נתניה: ר. נדליה — ש. שטסל, רח' ריזאל 9.